

XI. 1^f = Q.

(cat. 4, 9-22.)

Jubilaei.

1. Klausing, Hr. progr. (De beneficiis a Deo in acad. Lips. collatis). Lips. 1739.
2. Hoffmann, Joh. Gli., Schediasma historicum De Joh. Hofmanno primo acad. Lips. et autore et professore. Lips. 1710.
3. Mencien, Jo. Burch., Oratio secularis De viris eruditissimis qui Lipsiam illustrem reddiderunt. Lips. 1710.
4. Friederich, Jo., De studio lit. graec. & lat. Acc. narratiuncula De initiis et progressu literaturae potioris in hac academia. Lips. 1608.
5. Boehme, Joh. Glo., De Richardo Croco Britanno, graec. lit. in acad. Lips. instauratore. Lips. 1761.
6. Boehme, Jo. Glo., De Mauricii elect. in acad. Lips. insigni favore. Lips. 1764.
7. Schwarz, Chr. Gli., Norimbergenses nonnullos De acad. Lips. bene meritos recenset. (Att.) 1714.
8. Boehme, Joh. Glo., Oratio De Ph. Melanchthonis in acad. Lips. meritis. Lips. 1606.
9. Kayz, Jo. Erb., progr. (De Joachimi Cämerarii in acad. Lips. meritis). Lips. 1746.
10. Acad. Lips. progr. (De illis qui mensas novas in convictoria Lips. erexerunt, praecipue De Jac. Fr. Amthorio.) Lips. 1754.
11. Katner, E., Oratio De bonis acad. Lips. Lips. 1766.
12. Bavarus, Cünr., Jubilare carmen in acad. Lips. Lips. 1610.
13. Mulman, Joh., Zwei christl. Jubil. - Gedichte bey dem andern Jubilaeo acad. Lips. Leipzig, 1609.
14. Weinrich, Ge., Zwei christl. Jubil. - Gedichte bey dem andern Jubilaeo acad. Lips. Leipzig, 1610.
15. Erffraibung des Leipziger Universitäts - academici Jubilaei. Jahr 1710.
16. Cress, Adw. Chr., Supremi honores in panegyri seculari tertia acad. Lips. solemnissime Distributi carmine jubilante Descripti. Lips. 1709.

17. Hj. Anv. Hg. Jubel-Lied zu dem zuu Britanniens verlebten Jubeljahr des Kais. L. 1739.
L. 1739. (1709).
18. Hoffmann, Joh. Eli., Jubel-Lied zu des Kais. L. 1739 (König), unabh. schiedsmate episto-
lico von Joh. Hoffmanno, dem vorst. Hofrath d. Acad. L. 1739. 1710.
19. Weber, Anon., Ecclesia et acad. Lips. Lutheran. Evang. Oratio secularis. Lips. 1639.
(Kgl. B. B. 1739.)
20. eadem; recusa. 1739.
21. Kromayer, Hier., Oratio panegyrica de pace religionis. (Lips.) 1655.
22. Bahrst, Joh. Fr., De iniquis pacis religiosae osoribus. Lips. 1755.
23. Wechsler, Chr. Fr., praes. Joh. Fr. Bahrst, De constantia et perpetuitate pacis Augu-
stanae. Lips. 1755.
24. Picul, Chr. E., des H. Reichs zu dem L. 1739 v. d. Solennia Lips. vom 1. Königin Christianen
Katharina von Preussen auf des Kais. L. 1739. L. 1739.
25. Ky. Antiquum, die Geschichte des Königs in dem Kaiserlichen Reich zu des
Kais. L. 1739. 2. d. d. d. 1729.
26. Abhandl. des confederierten Statuti der Succession des Königs zu des Kais. L. 1739
L. 1739. 2. d. d. 1732.
27. des Kais. L. 1739. Ordnung, wie die Kaiserliche Hofkanzlei zu des Kais. L. 1739
L. 1739. 1634.
28. des Kais. L. 1739. Ordnung, wie die Kaiserliche Hofkanzlei zu des Kais. L. 1739
L. 1739. 1634.
29. des Kais. L. 1739. Ordnung, wie die Kaiserliche Hofkanzlei zu des Kais. L. 1739
L. 1739. 1634.
30. des Kais. L. 1739. Ordnung, wie die Kaiserliche Hofkanzlei zu des Kais. L. 1739
L. 1739. 1634.
31. des Kais. L. 1739. Ordnung, wie die Kaiserliche Hofkanzlei zu des Kais. L. 1739
L. 1739. 1634.
32. des Kais. L. 1739. Ordnung, wie die Kaiserliche Hofkanzlei zu des Kais. L. 1739
L. 1739. 1634.

33. Richtig Anweisung, wie auf der Univ. Leipzig fünf neuen Doctores zu er-
 Oben Holz des Jages. Dieses Inducium gehalten werden sollen. Leipzig. 1712.
34. Richtig Anweisung, wie auf der Univ. Leipzig fünf neuen Doctores zu er-
 Dieses Inducium gehalten werden sollen. Leipzig. 1728.
35. Die Univ. Leipzig Maculatur zu Han. Magistrate zu Billigen Altesse, ungenü-
 vorzueinander verfahren zu sein in der Art und Weise zu sein. Leipzig. 1638.
36. Off. Ejusdem die Fakultät. 2. D. Dresden 1661.
37. Leges Alumnorum in acad. Lips. Denno publicatae. Lips. 1661.
38. Dresden. 1691.
39. Dresden. 1704.
40. Dresden. 1712.
41. Dresden. 1717.
42. Dresden. 1728.
43. Dresden. 1738.
44. Leges pro convictoribus mensurarum communium in collegio Paulino acad. Lips. 1601.
45. Dresden 1632.
46. Dresden 1625.
47. Dresden 1710.

CO

DE BONIS
ACADEMIAE LIPSIENSIS

ORATIO

HABITA IN AVSPICIIS NOVI MVNERIS

AB

ERNESTO PLATNERO

A. D. VII. DECEMBER. CIOIOCCCLXXX

LIPSIÆ

VENDITVR APVD DYKIVM

ACADEMIAE LIPSIAE

ORATIO

FRANCOIS DE LAET

RECTOR ACADEMIAE MAGNIFICE,
ILLVSTRISSIMI COMITES,
MAGNIFICE CONSVL, VEL VT DICAM QVEMADMODVM SENTIO,
AMICE VENERANDE,
VIRI DIVINARVM ET HVMANARVM RERVM CONSULTISSIMI,
VOSQVE GENERE ET INGENIO NOBILISSIMI COMMILITONES
HVMANISSIMIQVE.

Quod precatus a Deo Optimo, Maximo sum, eo
tempore, quo me measque rationes his naturae
humanae studiis deuouerem; vt, si qua mihi differendi
ac docendi facultas, vel ipsius Dei beneficio tributa,
vel vsu et exercitatione comparata esset, eius mihi exse-
rendae potestas daretur, in hac potissimum Academia, in
A 2 qua.

qua, etiam si nihil valeret patriae caritas, nihil propin-
quorum necessitudo, nihil amicorum benevolentia, ni-
hil denique acceptae disciplinae memoria, latere ma-
luissem, quam in vlla alia florere ac celebrari: id me
Summi Dei prouidentia, Serenissimi Principis iudicio,
suffragantibus Illustrissimis Curatoribus, fauentibus de-
nique et congratulantibus patronis atque amicis, con-
secutum esse, maxime laetor. Nam haec insignis Aca-
demiae Lipsiensis praestantia est, et quasi propria vir-
tus, vt, si qua est conjuncta cum munere doctoris fe-
licitas, eam aliis aduentitiis bonis augeat et cumulet;
incommoda autem et molestias, quibus haec vitae ra-
tio solet laborare, innumerabilibus commodis atque
iucunditatibus leniat atque compenset. Hac ego per-
suasione, Auditores, hoc ego sensu, iam sum plenus
atque redundans; vt in hac dicendi occasione, nihil
habeam, de quo aut dicere possim copiosius, aut ve-
lim lubentius, quam de insigni praestantia Academiae
Lipsiensis; quam ego cogitationem Vestro imprimis
conspectu, in me sentio viuidiorem effici atque ple-
niorem.

Quare

Quare hanc mihi date quaeso veniam, Auditores, ut mihi liceat hoc dicendi argumento uti; quod, etsi caret omni disserendi subtilitate: non tamen, neque ab hoc loco, neque a Vestris personis, neque ab hoc orationis officio videtur esse alienum. Nam hoc maiorum nostrorum institutum, cuius ego colendi et observandi causa, in hunc locum ad dicendum processu, hanc praecipue habere vim videtur; ut, qui Principis iudicio, publicam docendi auctoritatem impetrassent, muneris auspicia caperent, pietate erga Principem, et benevolentia erga Academiam significanda. Quae cum ita sint, quod aptius dicendi argumentum afferre possum, quam hoc, quod in ipsa hac Academia, id est, in accepti beneficii quasi materia versetur? Deinde si mihi fas est sperare, Vestram mihi praesentiam, non ex publici officii, aut veteris consuetudinis religione, sed ex libera congratulatione ac benevolentia extitisse; quod tam spero atque confido, quam illud certo scio, Vos mihi bene cupere, meisque fortunis fauere: non poterit Vobis molesta esse, vel nimium tenuis videri, talis ratio dicendi, quae, mea laetitia, quam profiteor maximam esse, redundet.

Bona igitur Academiae Lipsiensis praedicaturus, et si intelligo, maximum illorum bonorum in Vobis contineri, Amplissimi Professores: quoniam tamen sancta mihi est modestia Vestra, ab huius argumenti vberitate jam mihi sentio esse abstinendum; praesertim cum id per se ipsum luculentum, et in hoc confesso omnium oculis expositum, in oratione mea non adeo videatur esse desiderandum. Praetermitto etiam alia bona, quae Lipsiensi Academiae, cum aliis vel communia sunt, vel communia esse sperantur: Principis clementiam, Curatorum liberalitatem, discipulorum urbanitatem et modestiam, et huius generis alia. Quae etsi non parva sunt, volo tamen, ne nimis obruar rerum copia, in iis nonnullis me continere, quae nostrae Academiae tanquam propria tribui possint.

Fateor equidem, Auditores, me tritas illas et vulgares querimonias, de infelicitate et miseria docentium in academiis, maximam partem inanes habere; quae etiam plus mihi videantur valere posse, ad gignendum, vel augendum muneris nostri contemptum, quam ad leniendam eius aliquam molestiam. Nam si ab hoc vno discesseris, professores parciores plerumque

ae tenuiore fortuna uti; quamquam et haec temperantia et diligentia iuvari, imo interdum etiam amplificari potest: caeterae pleraeque conquerendi rationes, ut: humilitas, contemptus, eiusdem pensae toties retractandi raedium, tum discordiae et rixae, super minutissimis rebus a minutissimis ingeniis agitatae — haec inquam omnia eiusmodi sunt, ut penes ipsos qui conqueruntur, vel culpa sit, vel mutandi potestas.

Sed quamquam haec omnia leuia esse duco: video tamen alia quaedam grauissima mala, cum hac vitae ratione coniuncta esse, quae, qualia sint, et quomodo Lipsiensis Academiae propriis quibusdam bonis auerantur, iam declarabo.

Cum grauissima mala dico, quibus docti viri in academiis obnoxii sint, talia intelligo, quae in ipsis eorum ingeniis et animis, verum litterarum sensum et usum intercipiunt; vel, ut idem aliter dicam, impedi-mento sunt, quo minus eruditio in sapientiam maturescat. Nempe cum academiarum sedes in talibus plerumque urbibus collocatae fuerint, quae essent ab omni rerum humanarum usu et spectaculo remotae, et in quibus vna eruditio dominaretur: factum est, ut multi,

multi, caeteroquin doctissimi viri, augentes indies doctrinae copias, carerent earum rerum cognitione, quae doctis hominibus tum ad vitae felicitatem vtilissimae, tum ad disciplinam recte instituendam, maxime necessariae sunt. Nam hoc persuasum habeo, Auditores, neminem posse, suae eruditionis fructum, nec in se ipso percipere, nec cum aliis communicare, qui id ipsum ignoret, quid sit homo, quae eius in hac vita ratio; qui non intelligat, quorsum abeat haec doctrinae materia, subigenda et praeparanda in academiis; quorsum tandem tendat, omnis illa, cogitandi, legendi, scribendi, docendi et audiendi contentio, feruens in his doctrinae officinis et incalescens, laudis ac celebritatis studio, et praemiorum ac honorum cupiditate.

Quid facilius est, Auditores, quam hominem eruditum, perpetuo et continenter nihil aliud neque videndum, neque audientem, praeter vnam eruditionem, eiusque labores et laudes, in eam abduci opinionem, vt eruditionem propter se ipsam putet expetendam esse atque excolendam; neglecto magno illo felicitatis humanae consilio ac fine; quo demto, quid sit in his literis

teris humanitatis, intelligere nullo modo possum. Nam cernere licet, umbraticos quosdam homines, perpetuo in ore habere litterarum humanitatem; nihil tamen neque scriptis, neque disciplina proferentes, ad hominis naturam et usum, accommodatum. Hi fere sunt tales, quos diximus, propter omnium rerum humanarum imperitiam, neglecto omni litterarum consilio ac fine, ipsis, nescio quam propriam praestantiam, attribuire; quam inprimis quaerere videntur, tum in difficultate studiorum, tum in quadam laude diligentiae, etiam nihil profuturae, tum in mutua illa, doctorum hominum, inter doctos homines, celebritate.

Inprimis autem litteratores et philosophi, ad quos refero etiam theologos, recte debent ac moderate, de eruditionis consilio iudicare; quo ignorato, totam vitam ac disciplinam, in rerum minutissimarum usu consumunt. Nam quot inanes, bone Deus! subtilitates, ne dicam ineptiae, a philosophis et theologis, vel ut rectius dicam, ab hominibus philosophicam, vel theologiam quandam cognitionem habentibus, in medium prolatae sunt! tum quod ignorarent eas res, in quibus verum horum studiorum consilium apparet; tum quod

B

hac

hac ignorantia abrepti, philosophiam, vel theologiam excolendam putarent propter se ipsam, et quia pars esset eruditionis, augendam et acuendam, omnis generis argutiis et subtilitatibus. Et, ut de litteratoribus dicam, quis ignorat, quanta, inde a restaurato horum studiorum genere, vulgi litteratorum, inanitas fuerit, toties vituperata ab Ernestio nostro, Venerando Sene.

Illam autem quasi popularis eruditio, sine qua dicebam, nullum doctorem academicum, nec priuatim felicem, nec publice utilem esse posse, non praeceptis absoluitur, aut lectione ac studio comparatur, sed hauritur in varia et multiplici rerum humanarum observatione et usu: unde perpetua in animis idearum, conceptuum, dubitationum et iudiciorum nouitas existit, vel pristinis alia atque alia forma induitur. Dicitur non potest, quantum haec res vim habeat, ad alendum ingenium, et ad conformandam disciplinam. Itaque doctis hominibus, et vero imprimis his, qui in academiis viuunt, nihil neque ad vitae sensum suauius, neque ad doctrinae utilitatem fructuosius est, quam si iis tale studiorum domicilium contigerit, in quo versari possint, inter omnis generis homines et res. Quae felici-

felicitas, nescio an vlli academiae aequae data sit, atque huic nostrae. Nullum enim est, nec hominum, nec rerum genus, cuius non aut praesentia, aut notitia, nobis hic Lipsiae, citius etiam et propius quam aliis vrbibus, contingat. Nulla viuendi, cogitandi et sentiendi, sapiendi etiam et desipiendi ratio, quae non hic appareat. Nulla ingenii et animi humani forma et conuersio, quam non liceat contueri. Nulla quaestio de magnis rebus, ad hominis in hac vita conditionem spectans, quae non apud nos agitetur. Nulla denique in toto terrarum orbe res magna agitur, quae non aliquem ex nostris incolis tangat et afficiat, aut fructu, aut detrimento, aut alio modo. Quo fit etiam, vt omnia in hac vrbe, protinus perueniant, ad communem non tantum notitiam, sed etiam sensum et cogitationem. Nobis igitur, per huius vrbis opportunitates licet, magnum illud rerum humanarum spectaculum ante oculos habere, a quo aliae academiae longo quasi interuallo discluduntur. O! quanta felicitas! O! quam inexhausta cognoscendi, et sapiendi materia!

Et quantam haec res, doctis viris, eorumque studiis ac disciplinae, vtilitatem afferat, multis atque maximis

in hac ipsa academia, exemplis est comprobatum. Nam quae genera studiorum, varia illa et populari doctrina, maxime aluntur et adolefcunt, ea in hac academia sedem omni tempore, et quasi domicilium habuerunt. Itaque summi in tota Germania philosophi et litteratores, Lipsiensis Academiae, vel ciues, vel doctores fuerunt. Ex illis Leibnitium, Chr. Thomafium, Wolfium, Kaestnerum, ex his Camerarium, Ernestium, Heinium, sufficit commemorasse; (nam Vos nonnullos praesentes, ipsius beneuolentiae causa, non nomino.) Omitto, tot oratores ecclesiasticos, per Germaniam olim et nunc claros, bonam vitae suae partem in hac urbe et academia versatos esse, inuidia et inscitia depulsos.

Etsi haud equidem sum nescius, hanc urbis nostrae varietatem, nonnullis ideo displicere, quod doctorum hominum ordo, quasi suffusus hominum et rerum multitudine, non satis emineat atque splendeat; qui in aliis academiis, tenuiorum urbium domicilio utentibus, principatum teneat, et, ut par sit, solus regnet atque dominetur: attamen ut libere profitear quid sentiam, videtur mihi in hac ipsa re, quam alii in huius academiae reprehensionem et inuidiam trahunt, maximum
eius

eius, et praecipuum bonum quoddam contineri. Nihil enim est, quod verae sapientiae, id est maximae docti hominis felicitati, magis obsit, quam scholastica illa quaedam et umbratica superbia, circumspiciens eruditionis suae molem, ac dignitatis praestantiam, et despicens caeteros omnes, qui partim sine litteris viuunt, partim sine litterarum ostentatione litterati sunt: mercatores, artifices, oratores, poëtas, nempe vernaculo sermone vtentes. Atqui non adeo mirandum est, hanc putidam arrogantiam, citius gigni et immoderatus efferi, in absconditis illis doctorum hominum secessibus, in quibus nihil praeter eruditionem, neque audiatur, neque cernatur, neque cogitur. Nam hoc stultitiae genus, quod quoniam ipsum nouum est, nouo nomine, pedantissimum appellant, totum efficitur, rerum extra proprium vitae genus positarum ignoratione. Inde, vt quisque maxime consuevit, inter sui tantum ordinis homines viuere, ita maxime huic ridiculae inanitati sollet esse obnoxius. Itaque profiteor, Auditores, me malle in tenuissima vrbe viuere, in qua nulla eruditionis mentio sit, inter homines omnium litterarum expertes, quam in celeberrima academia, in qua vnum

eruditionis nomen dominetur, inter doctissimos viros versari.

Deinde magnum in tali vitae ratione periculum, modestiae ac prudentiae imminet ex eo, quod homines eiusdem vitae generis et ordinis, in honoris cultu, saltem externi, vicissim tribuendo et exigendo, plerumque modum excedunt; tanquam qui sentiant, si se ipsos inuicem honore non habeant, alios non reliquos esse, a quibus colantur et suspiciantur. Hunc igitur cultum, quem, quodam quasi pacto vanitatis constituto, inter se ipsos mutuo observant, aequè magnum ab aliis expectant. Qua expectatione, si hic illic destituantur, magna se iniuria affectos putant, et dignitatem suam violatam. Haec talis autem scholastica superbia, non tantum morum absurditate, ludibrium, sed etiam causarum stultitia, vituperationem et contemptum meretur. Ea enim tota aduersa est verae sapientiae, quippe proficiens a nimia illa et immodica doctrinae aestimatione; a qua eo quisque magis remotus esse solet, quo magis vere doctus est. Igitur persuasum habeo, Auditores, neminem, etiam copiosissima doctrina recte uti posse, qui illam vniuersae eruditionis inanitatem ignoret,

ignoret. Nam ut omittam, in ista cogitatione incredibilem quandam voluptatem inesse, natam, partim a vario illo et multiplici opinionum humanarum spectaculo, in quo ea perpetuo versatur, partim a propria cuiusdam perfectionis sensu; qui maximus et suavissimus esse solet, cum, ultra vulgi iudicium elati, eas res contemnimus, vel certe minoris ducimus, quae a caeteris hominibus maximae et grauissimae habentur, et suo quodam splendore, imbecilliores plerorumque animos in admirationem rapiunt: certum est, Auditores, viros doctos, qui hanc cognitionis humanae imbecillitatem non sentiant, ipsos maxime omnium esse imbecillos. Nam verum sapientiae robur positum est in dubitatione, dubitationis autem in modestia. Nempe talem modestiam intelligo, quae eruditionem, non ultra omnes res humanas extollat. Quamquam enim remotior equidem sum, ab illa nonnullorum iniquitate, qui omnino literas nihil ad generis humani felicitatem conducere, imo plus ei obesse, quam prodesse arbitrantur: vellem tamen doctos viros, propter ipsam litterarum, suique ordinis dignitatem, in aestimando earum pretio, paullo esse temperantiores.

Ad

Ad hanc vero quandam intemperantiam, non ridiculam illam modo, sed etiam noxiam, cum docti homines, ipso litterarum amore, et inprimis suo vitae genere, inclinati et propensi reddantur: hoc profecto non leue est Lipsiensis Academiae bonum, quod isti scholasticae superbiae, tot vndiquaque impedimenta opponat. Primo enim, cum illa urbis nostrae amplitudo, de qua antea dixi, maximarum et grauissimarum rerum, quae extra litteras aguntur, spectaculum offerat: fieri propemodum aliter non potest, quin de nostris rebus paullo moderatius sentiamus. Deinde etiam multi in hac urbe homines viuunt, qui, cum longe alieni sint ab eruditione, et ab omni eius sensu ac notitia, nos resque nostras parum curant, et in honore nobis habendo, certe modum non excedunt; cum in aliis Academiae haec maxima sit illius arrogantiae causa, quod omnes reliqui incolae, in vnum doctorum hominum ordinem oculos conuertunt, eorumque moribus et voluntati, tanquam imperio, se accommodant atque subiiciunt. Quae res, etsi habet quandam iucunditatis sensum: habet tamen etiam stultitiae materiam et alimenta. Ergo horum etiam in nos beneficium quoddam existit, qui nos

nos et operam nostram parum norunt, etiam parum nos colunt et suspiciunt.

Maximum autem huius academiae bonum et cum superioribus illis commodis coniunctissimum, cernitur in hac vitae ac studiorum apud nos, liberalitate et vrbantate; quae multum adiumenti habet ab vrbis amoenitate hominumque et rerum elegantia, tum maxime a pulcris artibus. Quae cum in aliis academiis ne peregrinari quidem velint, in hac nostra sedem et domicilium collocarunt. In qua re illustre Serenissimi Principis beneficium apparet, et vero etiam mercaturae oportunitas, cuius illae opulentiam sequuntur. At vero quantis iucunditatibus et vtilitatibus, doctorum hominum vita expers harum artium caret! vtilitatibus inquam. Etenim nolim quisquam existimet, eas vni iucunditati inseruire, nihilque solidi fructus litteris afferre. Nam ille pulcri sensus, qui spectandis artium operibus, animis nostris instillatur, ipsum veri sensum acuit atque exercet; propterea quod in omni pulcritudine veritas est atque perfectio, sed ea suffusa quadam obscuritate, vnde maxima illa suauitas existit.

C

Atqui

Atqui luculentum est, hunc aptitudinis et concinnitatis sensum, quo ille pulcri sensus continetur et absoluitur, nemini magis, quam docto homini necessarium esse. Itaque persuasum habeo, Auditores, non futurum fuisse, ut tot absurdae atque ridiculae opiniones, ex doctis capitibus provenirent, si illa docta capita hunc sensum apti et congrui habuissent. Igitur, qui opinionum, communi huic sensui repugnantium absurditate, maxime inclaruerunt, omni pulcri sensu prorsus fuerunt destituti; nihil in oratorum, poetarum, aliorumque artificum operibus, sublimitatis, aut venustatis percipientes; tum etiam in oratione, in moribus, et in omni vitae cultu, ridiculi quid et inepti habentes. Et profecto, facile est intellectu, eum, qui id quod incongruum et repugnans est, non videt ac discernit in rebus ante sensus collocatis, id multo minus intelligere ac internoscere posse, in rebus abstrusis et a sensuum consuetudine remotis. Ne dicam differendi ac scribendi facultatem, sine qua vera subtilitas et expedita eruditio esse non potest, multum inde iuvari atque ornari.

Qui

Qui igitur ingenium habent, hoc tali sensu expolitum atque exercitatum, quod in vnaquaque re aptum, vel ineptum est, non discunt tantum videre, sed etiam illud expetere, hoc autem euitare. Ad quam rem multum confert laudis studium, in quo inest vituperationis ac ludibrii metus. Nam cum ea, quae apte ab aliis cogitata vel facta sunt, laudibus eorum, penes quos est iudicare, ornari videamus, inepta autem et absurda, reprehendi, contemni, et quod acerbius est, ludibrio explodi: ut quisque hoc aegrius fert, ludibrio haberi, ita magis studet, id quod ridiculum est euitare. Caeterum hic pulcri sensus animam et quasi vitam litteris infundit. Sine eo copiosissima doctrina, exanimis, frigida, mortua. Ergo sine pulcris artibus etiam academiae, vel exteriore aspectu, asperae sunt atque horridae.

Ad hunc autem pulcri, id est, veri et congrui sensum, tum eliciendum, tum alendum et exercendum, multum praecipue confert eorum qui eo valent, exemplum, tum etiam consuetudo et familiaritas. At videte, Auditores, videte, quam egregiis, etiam in hoc genere, viris haec vrbs et Academia ornetur. Itaque

fateor me horum consuetudine ac familiaritate delectari; quorum e sermonibus, tum seriis, tum interdum etiam iocosis, plus memini me ad sanam rationem profecisse, quam lectitandis spissis aliorum voluminibus, de ratione, imo de sapientia conscriptis. Nam hoc video, Auditores, multa doctis hominibus et maxima pericula imminere, ab ipsa eruditione, si vno eius alimento vtantur. Quod alimentum cum, ipsum per se, quandam cruditatem habeat, videtur mihi diluendum ac demulcendum esse, omnis generis ideis ac sensibus, vndique petitis et quasi deceptis, tum a vitae communis varietate, tum ab artium pulcritudine, tum a liberaliorum et vrbaniorem hominum consuetudine.

In hac igitur tali Academia, in qua id ipsum iucundum est, viuere ac docere, ita mihi contigit viuere ac docere, vt communium illorum bonorum sensus, etiam propriis ac paene singularibus bonis, atqueatur atque cumuletur. In quibus hoc sane maximum est, quod illud ipsum naturae humanae studium, in quo omne vitae meae tempus consumpsi, quia eo vnice delector, meae curae et administrationi est

com-

commissum. Quod ergo negotium, priuatim antea, et meae naturae motu susceperam, id mihi iam publice impositum est, Serenissimi Principis iussu, et Illustrissimorum Curatorum voluntate. Capere non possum tanti atque tam exoptati beneficii sensum; multo minus oratione sustinere grati animi pietatem, erga hunc Optimum, Benignissimum Principem, et erga Suae benignitatis in republica nostra Vicarios et Administratos. Nam si optio mihi data fuisset, inter omnia, non huius Academiae, sed vniuersae Saxoniae munera, non eram aliud, quam hoc electurus, professoris physiologiae, id est, doctoris naturae humanae. Et hoc tale munus, per se ipsum iucundissimum et amplissimum, voluisti Serenissime Princeps, etiam singulari quodam munificentiae Tuae beneficio, auctius et ornatius ad me peruenire. Hi sensus, quibus iam fere perfundor, verborum se angustiis comprehendi non sinunt. Ergo cum dicendo non possim, agendo studebo efficere, ut mea erga Principem pietas, et erga Curatores reuerentia appareat. Prosperet immortale numen Dei, Friedericum Augustum, omnibus veris bonis; in quibus inest Serenissimae Coniugis, Serenissimorumque Fra-

trum incolumitas, et, (qua magis hic verus Pater Patriae, quam sua afficitur) nostra omnium, et vniuersae Saxoniae felicitas. Augeat etiam Deus et cumulet, omnium rerum secundarum opibus et ornamentis, Illustrissimos Curatores; inter quos propioris cum Academia nostra necessitudinis causa, hoc loco praecipue nominandus est, Perillustris Summi Senatus Ecclesiastici Praeses, Vir vera animi requitate et magnitudine praeditus. Faueat diuina prouidentia Academiae nostrae. Faueat Tibi eius Rectori Magnifico; quem olim praeceptorem habuisse, nunc collegam et amicum habere, maxime laetor. Faueat diuinum numen Vobis omnibus Amplissimi Doctores; et imprimis Ordini Medicorum, eius Decano Spectatissimo, Grauissimo Seniori, Vobisque reliqui Doctores, Coniunctissimi Collegae. Spondeo Vobis omnibus ac singulis, quibus mecum aliqua vel intercedit, vel in posterum futura est, in hac Academia necessitudo, spondeo inquam Vobis et polliceor, me nullo, nec reuerentiae aut obsequii, nec obseruantiae aut humanitatis, nec amicitiae aut fidei officio, vnquam Vobis esse defuturum; a Vobis vicissim, et quod arbitror, iure quo-

quodam meo, benevolentiam et amorem expectaturus.

Quod autem ad Vos dicam Generosissimi atque Nobilissimi, vel vt meo sensu dicam, Carissimi Commilitones, id neque scriptum habeo, neque cogitatum. Non enim video, quomodo illum insignem ac paene inusitatum Vestrum in me amorem, etiam hodie in hac frequentia Vestra conspicuum, ita possim oratione assequi, aut meam in Vos caritatem ita verbis temperare, vt nec Vobis ingratus videar, nec aliis assentator. Hoc de me persuasum habete — sed noua promissa a me non expectatis. Hoc enim mihi videor posse de me ipso commemorare, me in hoc studiis Vestris inseruendi officio, nunquam passum fuisse, meam aut diligentiae contentionem, aut laboris constantiam, aut vllum amoris ac benevolentiae genus desiderari.

Iam vero omnes hi laetitiae et grati animi sensus, omnia haec vota, in vnam Dei Immortalis cogitationem confluunt, et quasi confunduntur. Sentio hic orationem meam, quasi angustam et compressam reddi. Et profecto, hi pietatis sensus verbis non adhaerescunt

scunt — et minime omnium latinis. Obruor, sup-
mor rerum dicendarum magnitudine et copia. Ergo
patiemini, vt hac sanctissima huius caerimoniae parte,
cum eam externa actione exequi non possim, intra
meum pectus defungar.

Yc 6668

ULB Halle 3
002 639 041

87

Ms. 19. 12. 1948

V D 77

m.c'

DE BONIS
ACADEMIAE LIPSIENSIS

ORATIO

HABITA IN AVSPICIIS NOVI MVNERIS

AB

ERNESTO PLATNERO

A. D. VII. DECEMBER. CIOIOCCCLXXX

LIPSIÆ

VENDITVR APVD DYKIVM

